

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17665/2023
30.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Весне Станковић, Бранке Дражић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5773/22 од 01.12.2022. године, у седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5773/22 од 01.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5773/22 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 554/18 од 16.09.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да му на име нематеријалне штете по основу умањења животне активности исплати 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.09.2022. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде нематеријалне штете по основу умањења животне активности исплати преко досуђеног износа од 200.000,00 динара до траженог износа од 400.000,00 динара, тј. за разлику од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.09.2012. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 150.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5773/22 од 01.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена

првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), јер је питање накнаде штете настале умањењем животне активности због учешћа у борбеним дејствима против непријатељских формација за време НАТО агресије на Републику Србију и застарелост тог потраживања на основу члана 376. став 1. ЗОО, довољно расправљено у судској пракси, па нема потребе за новим тумачењем права. Наводима ревизије којима се указује на налаз и мишљење судског вештака неуропсихијатра и оспорава почетак рока застарелости потраживања, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Правноснажне одлуке другачије садржине приложене уз ревизију не указују нужно на другачији правни став јер правилна примена права у споровима о накнади штете због умањења животне активности као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 16.01.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 200.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**